

[Jørgen Jensen.]

den faktiske situation, som jo i realiteten har været langt alvorligere, end folk har antaget.

Alene i 1962 havde vi et underskud på de løbende betalinger over for udlandet på omkring 1.300 mill. kr. Vi klarede det ved at låne og få tilført kapital til et beløb af 700 mill. kr., medens valutabeholdningen gik ned med ca. 600 mill. kr.

Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister, fordi han fremskaffede Danmarks nationalbanks vurdering af regeringens lovforslag, men vi skylder nationalbanken endnu mere tak for de udtalelser, den er fremkommet med. Det ærede medlem hr. Damsgaard har allerede citeret nationalbankens skrivelse af 25. januar 1963, og i øvrigt findes den optrykt i finansudvalgets betænkning. Jeg kan sige lige ud på det konservative folkepartis vegne, at vi tilslutter os nationalbankens principielle udtalelser. Det burde være en selvfølge for et land som Danmark, der har en høj levestandard, og som gerne fortæller andre derom, at vi selv præsterede den opsparing, der er nødvendig for også i fremtiden at opretholde og helst forbedre den ønskede produktion og levestandard. Ærligt talt, vi kan ikke være bekendt at give fortabt over for en så elementær opgave. Vi burde nærmest skamme os over at gå til andre og bede om hjælp.

Nationalbanken bruger naturligvis ikke nær så hårde ord, men jeg tror faktisk, meningen med den citerede udtalelse er den samme, som jeg her lidt mere bramfrit har givet udtryk for. Advarsler har der været temmelig mange af. Jeg behøver end ikke at nævne, hvad oppositionspartierne her i salen har sagt. Det økonomiske sekretariat har udtalt sig, det statistiske departement har gjort det samme i sin nytårsoversigt, det nyoprettede økonomiske råd ligeledes, og sidst har vi altså udtalelsen fra nationalbanken. Alle peger de på det ømme punkt i Danmarks økonomi, som hedder valutastillingen. Fremtidens historikere vil, tror jeg, ryste på hovedet, når de skal beskrive den økonomiske historie i Danmark i årene fra 1957 til 1963. Aldrig i Danmarks historie har vort land som helhed oplevet så gunstige ydre vilkår som netop i disse år. Vi har haft stabile priser på råvaremarkedet, og samtidig har der hersket en høj økonomisk

aktivitet i de fleste af de lande, hvortil vi sælger vore industrivarer. Industrieksporten er da også blevet fordoblet i løbet af en 5-6-årig periode. Jeg ved godt, som jeg også fremhævede ved lovforslagets første behandling, at både landbrug og skibsfart har haft hårde år, men det er dog ikke således, at vort land herved direkte har haft nedgang i valutaindtægterne.

Alligevel har vi i de sidste 3 år haft direkte underskud på den løbende betalingsbalance, og det er oven i købet steget kraftigt år for år. Et milliardbeløb er forsvundet ud af valutakassen, og jeg gentager: man kan ikke være dette bekendt — eller som radiserne i Politiken siger: jeg græmmes. Med „man“ mener jeg faktisk regeringen og det flertal i folkettinget, den støtter sig på. Regeringen er den eneste instans, som kan og må bære det politiske ansvar for denne udvikling.

Sket er imidlertid sket, hvor beklageligt det end er. Vi står i en prekær øjeblikkelig situation, og vi må tænke på fremtiden. Dette realistiske standpunkt tager nationalbanken i de sidste 7 linjer i sin skrivelse til finansministeriet. Jeg behøver ikke at gentage disse linjer; det ærede medlem hr. Damsgaard har allerede citeret dem. Jeg forstår godt, at nationalbanken med disse ord siger ja til regeringen, for der er, så vidt jeg kan se, ikke andet at gøre, hvis man ikke vil påtage sig et urimelig stort ansvar, ifald det senere hen skulle vise sig at gå galt. Ud fra disse synspunkter har mit parti også givet sin tilslutning til regeringens lovforslag. Vi gør det uden glæde; vi gør det kun under nødvendighedens lov.

Jeg ved ikke, om de ord, som nationalbanken bruger:

„indtil landets økonomiske forhold på ny er bragt i balance“, skal opfattes som en forventning. Under alle omstændigheder kan man vel betragte dem som en appel til regeringen, til folkettinget, til organisationerne, ja, til os alle sammen. Om denne appel om at gøre noget, det vil sige gøre noget fornuftigt, så bliver fulgt, ved jeg ikke nu, men jeg deltager i håbet derom, for det haster med at blive realister og se den faktiske situation lige i øjnene.

Nationalbankens ord om at styrke valutalikviditeten tager sigte på, skal vi sige